

www.jollibread.com

© Del text: 2021, Laura Boroa Moreno

© De les il·lustracions: 2021, Julián Uribe Guerrero

© D'aquesta edició:

2022, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Edicions Voramar SA.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana

Educación Global SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 9788416666591

Depòsit legal: M-33732-2021

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: març de 2022

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

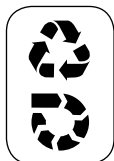
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament amb la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Marbo, Castells & Associats

Laura Borao Moreno

Il·lustracions de Julián Uribe

jolibre

Per a Joel, la meua vida.

Canvi de plans. De vida. D'amics (i d'enemics). La mare que decideix per tu perquè és adulta i tu, no. Reconstruir una nova història que vols que s'assembla tant com siga possible a la que ja tenies. Un iaio que no volia tindre't prop i que ara et parla perquè veu una altra persona als teus ulls. I un xic de ciutat, jo, que es trobava fora de lloc.

I si viure al poble no és el que m'imaginava?

I si resulta que està ple de joies amagades, llars abandonades i embruixades, enemics que no ho són tant, lladres que no ho semblen i un gat que t'acompanya, et protegeix i et descobreix un món ple de misteris...?

Has vist alguna vegada una tomba egípcia de prop? Sabies que els tresors que s'hi guardaven

eren perquè els faraons tingueren les riqueses que havien generat en vida allà on anaren? Molt temptador, veritat?

Pot ser que entre nosaltres hi haja un lladre de tombes. M'ajudes a descobrir-ho?

Soc Joel Marbo, tinc 11 anys i aquesta és la meua història...

8

—Ehem, ehem... —algú tus darrere de la càmera.

—Què passa ara? —bufe per la interrupció.

—M'ha paregut sentir que has dit que és «la teua» història? —es queixa Mireia, que sembla una mica enfadada.

—No, no! Com se t'ho ocorre pensar que jo... Nooo! He dit: «Som Marbo, Castells & Associats, i aquesta és la nostra història».

—Millor! Ara recorda narrar-la en present, com si tot el que hem viscut, ens passara ara... «Xic de ciutat», escena 1, rodant!

—Marbo—

10 —Mamà, quan has pres la decisió? Quan pensaves contar-m'ho? —li dic enfadat amb ella perquè encara no puc creure'm el que he sentit d'amagat.

—Joel, la mami volia parlar amb tu mentre sopàrem, però t'has avançat. A més, és de mala educació escoltar darrere de les portes, ja saps que a la mamà no li agrada que ho faces.

Quina mania té la mare de parlar en tercera persona quan parla d'ella. No us fa ràbia? Ja hi estic acostumat, però al principi pensava que es trobava algú entre nosaltres o que tenia una altra mamà desapareguda en una altra part del món.

—Quina casualitat, mare! Si és que no pinte res per més que em digues que estem junts i que tots dos som més forts. Voldràs dir que som nosaltres, però tu prens les decisions importants sense pensar en mi. Jo puc triar què sopar o quina pel·lícula escollir, però no em preguntes si...

No puc continuar perquè cada vegada estic més irritat, cride i no sé si és perquè no he participat en la decisió o perquè d'ací a tres dies he de canviar de casa, de ciutat, d'amics i de vida... I no és just!

«Hi ha decisions que no pots prendre tu, fill». Torna-li. Quan als adults no els interessa alguna cosa, encara som menuts; però quan hem de col·laborar en les tasques de la casa, som majors i hem de prendre responsabilitats. N'estic fart, però no vaig tindre altre remei que acceptar. No hem d'oblidar que la mare és la persona que més m'estima, que em cuida, m'abraça, em prepara el meu menjar preferit i em besa quan estic trist. És la millor, i tossuda,

i estricta, i amb caràcter i... i... i he de reconèixer que m'ha tocat la sort grossa. Treballa molt perquè estem sols i, de vegades (només de tant en tant, és tot el que reconeixeré), no li ho pose fàcil.

12 Després de tres dies sense parlar amb la mare com a castic (no sé ben bé per a qui dels dos), d'empaquetar la meua habitació i deixar arrere l'equip de bàsquet, els amics i l'escola (açò últim no em pena tant), ja ho tenim tot preparat per a anar al poble del iaio. Fa anys que no hi anem. De fet, que jo sàpia, la mare no ha tingut relació amb son pare des de fa molt de temps i, sempre que li he preguntat per ell, m'ha donat allargues.

La mare pensa que no en sé res, però alguna de grossa deu haver passat per a sentir-la a les nits discutir amb algú per telèfon i plorar per acabar acceptant dient: «D'acord, hi anirem!».

I dic jo, una vegada allí, què farem?

—Mira, fill, sé que estàs emprenyat per aquesta situació. M'has de creure quan et dic que a mi tampoc em fa gràcia... Com saps, fa anys que no veníem a veure el iaio. Teníem opinions enfrontades sempre que ens trobàvem. La iaia t'estimava molt, no sé si la recordes... Però, des que ella no hi és, la relació entre el iaio i jo no ha pogut ser pitjor. Et pots imaginar que ell no acceptava la meua decisió de tindre't. Allò de «Què diran al poble quan se n'assabenten?» i jo amb un «A mi què m'importa, pare!» fou el començament de les nostres baralles. Si tolerava que vinguérem, era perquè la iaia li ho demanava. Quin caràcter tenia la iaia! De segur que el iaio tenia por que el deixara al carrer

i amb els calçotets bruts si renegava quan anàvem a visitar-los.

Somriu. La primera vegada en molts dies. Recordar la iaia la porta a un estat de nostàlgia, tristesa i felicitat tot alhora.

14 —*La Sra. Rosita era molt afectuosa. Jo era molt menuda, però sempre portava un somriure dibuixat a la cara —em diu Mireia quan guaita per damunt de la càmera—. Perdona, Joel, no he pogut evitar-ho. Quan edite el vídeo, tallaré aquesta part. Per favor, continua.*

La recorde poc, la veritat. Sé que m'estimava perquè jugava molt amb mi, em preparava els meus plats favorits i venia a fer-me una abraçada totes les nits. Quan arribàvem al poble, sempre em deia: «Quan t'he trobat a faltar, fill!»; i quan acabaven les vacances i tocava tornar a casa, s'acomiadava amb un «Joel, torna prompte perquè ja et trobe a faltar». L'última vegada que tornàrem, ella ja no hi era i el iaio no ens suportava.

Ell sempre s'havia portat bé amb mi, vull dir, que era correcte. No com haurien de ser els iaïos (i com era la iaia), era més com un conegut educat, però mai volgué que l'abraçara o que compartírem moments de joc. La veritat és que mai ho havia vist d'aquesta manera; supose que la iaia ho eclipsava tot i no deixava espai per a saber si el iaio ens volia allí o no.

15

Què va passar perquè la mare decidira tornar? Quina cosa era tan important com per a obligar-me a canviar radicalment de vida?

* * *

—Mamà, no vull viure on no em volen. Per favor, arregla les coses amb el iaio.

—Tranquil, ho faré. Ara ell ens necessita perquè està malalt, molt i, a més a més, està sol. Saps que ho dec a la iaia. I a tu no et vindrà malament canviar d'aires i allunyar-te una miqueta dels amics que et distrauen.

16 Sé per què ho diu i no proteste. Li deixe parlar de sa mare i de les anècdotes de la seua infantesa. Les corregudes per l'escullera per a fer-se les valentes davant de la resta d'amics o la llegenda de la «caseta encantada» prop de l'escola la fan riure obertament. No vull interrompre-la perquè, quan parla de sa mare, se li il·lumina la cara. A més a més, estem fent les paus encara que ella no ho sàpia.